

ಒಂದು ಮಾಡಿದರಾಯಿತು ಎಂದು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸುತ್ತಾರೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಈಗ ಸರಕಾರದ ವತಿಯಿಂದ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವ, ಮುದ್ರಿಸಿ ವಿತರಿಸುವ/ಮಾರುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಕರ್ನಾಟಕ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕ ಸಂಘದ್ದು. ಇದನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಶಿಕ್ಷಕರ ತರಬೇತಿ, ಸಬಲೀಕರಣ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ರಾಜ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಶೋಧನೆ ಮತ್ತು ತರಬೇತಿ ನಿರ್ದೇಶನಾಲಯ, ಮತ್ತು ಜಿಲ್ಲಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ತರಬೇತಿ ಸಂಸ್ಥೆ- ಇವುಗಳದ್ದು. ಉಸ್ತುವಾರಿ, ನಿಗಾವಣೆ, ತಪಾಸಣೆ, ಅನುಷ್ಠಾನ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆಯ ವಿವಿಧ ಮಟ್ಟದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳದ್ದು. ಇವಿಷ್ಟು ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಎಂಥ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿ, ಕೋಟಿ ಕೋಟಿ ಸುರಿದರೂ ನೆಲಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾವುದು ಅಷ್ಟಕ್ಕಷ್ಟೆ.

ನಾವಿಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ, ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಬೃಹತ್ವ, ಸಂಖ್ಯೆ, ಬಾಹ್ಯವೇ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆ. ಇದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುವ ಸಮಸ್ಯೆ. ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮೀರಿ, ಮೊಟ್ಟಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ತೆರೆದ ಪುಸ್ತಕ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳ ಗುರಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸೃಜನಶೀಲ ಮನಸ್ಸುಗಳಾಗಿ ಪ್ರಚೋದಿಸುವ ಪಠ್ಯಕ್ರಮ ಮತ್ತು ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಬರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗಿರುವ ಬರಹಗಾರರಿಗೆ ಇದು ಸಾಧ್ಯವೆಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ನ್ಯಾರೋಗೇಜ್ ಹಳೆಯ ಮೇಲೆ ಸುಗಮವಾಗಿ ಓದುವುದಕ್ಕೆ ಒಗ್ಗಿ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಸೂಪರ್ ಬ್ರಾಡ್ ಗೇಜ್ ಪರ್ಯಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಹೊಸ ಸಂಪನ್ಮೂಲ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನೇ ಹುಟ್ಟುಹಾಕ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಪಾಠ ಮಾಡುವ ಶಿಕ್ಷಕರೇ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಬರೆಯಬೇಕು ಎಂಬ ತರ್ಕ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸರಿ ಎಂಬುದನ್ನೇ ಮುಕ್ತ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಒಡ್ಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ತೆರೆದ ಪುಸ್ತಕ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ ಒಂದು ತರಗತಿಗೆ, ಒಂದು ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಈಗಿರುವ ಒಂದು ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕ ಇದ್ದರೆ ಸಾಲುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಸ್ತೃತವಾದ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಆಲೋಚನಾ ಶಕ್ತಿಗೆ ಸಮಾನ್ಯ ಒದ್ದುವಂಥ, ತರ್ಕವನ್ನು ಪ್ರಚೋದಿಸುವಂಥ ಉಲ್ಲೇಖನಾ ಸಾಮಗ್ರಿಯೂ ಮುದ್ರಿತ ಪುಸ್ತಕದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೂ ವಿಸ್ತೃತವಾದ ಸಂಪನ್ಮೂಲ ಸಾಮಗ್ರಿ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಒದಗಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇವು ಯಾವುದೂ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಇರಬಹುದಾದ ಪುಸ್ತಕಗಳು, ಉಲ್ಲೇಖನಾ ಪುಸ್ತಕಗಳು, ವಿಶ್ವಕೋಶಗಳಿಂದ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಕ್ರೋಡೀಕರಿಸಿ ರಚಿಸಿದ ಪುಸ್ತಕಗಳೇ ಆಗಬೇಕು; ಪ್ರತಿಯೊಂದು ತರಗತಿ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಇವೆಲ್ಲಾ ಆಗಬೇಕು. ಈ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನೂ ಹೊರವಷ್ಟು ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಪನ್ಮೂಲ ಕರ್ನಾಟಕ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕ ಸಂಘಕ್ಕೆ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದಲ್ಲದೇ, ತೆರೆದ ಪುಸ್ತಕ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಮುದ್ರಿತ ಸಾಮಗ್ರಿಯೊಂದಿಗೆ ಕ್ಯಾಲ್ಕುಲೇಟರ್, ಲಾಗಿದಮ್ ಪುಸ್ತಕ, ಕೋಷ್ಟಕಗಳು, ಚಿತ್ರ, ಮೃದುವು, ಚಾರ್ಟ್ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಸಂಗ್ರಹಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಾ ಕೊಠಡಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬಹುದು. ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಎದುರಿಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಹುಡುಕಿ, ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿ, ಸಂಶ್ಲೇಷಿಸಿ, ಸ್ವಂತ ವಿವೇಚನೆಯಿಂದ ಬರೆಯುವುದು ತಾನೇ? ಈ ಪೂರಕ ಸಾಮಗ್ರಿ ಯಾವುದು, ಇದನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಒದಗಿಸುತ್ತದೆಯೇ, ಅಥವಾ ವೈಯಕ್ತಿಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗೆ ಇದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತದೆಯೇ?

ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಥಮಿಕ, ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೂ ಅವರವೇ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದಿದ್ದರೆ, ಕೆಲವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ, ಕೆಲವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದೇ ಇರಬಹುದು. ಹೀಗಾದಾಗ ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಮೂಲ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ತಾರತಮ್ಯ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಸಮಾನ ಸ್ವರದ ಮೇಲೆ ಆರಂಭವಾಗುವ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಮಾನ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಸಾಧಿಸುತ್ತದೆ? ಈಗ ನಾವು ಪಠ್ಯ, ಅಭ್ಯಾಸ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಸರಕಾರದ ವತಿಯಿಂದ ಉಚಿತವಾಗಿ ಸರ್ವಗುಣ ನೀಡುತ್ತಿರುವುದು ಈ ತಾರತಮ್ಯದ ನಿವಾರಣೆಗಾಗಿಯೇ. ಇನ್ನು ಪಠ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಉಲ್ಲೇಖನಾ ಸಾಮಗ್ರಿ, ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಇತರ ಸಾಮಗ್ರಿ, ಸಾಧನ, ಉಪಕರಣಗಳನ್ನೂ ನಿಗದಿಪಡಿಸಿ, ಅವನ್ನೂ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಉಚಿತವಾಗಿ ಒದಗಿಸದೇ ಇದ್ದರೆ, ಮಕ್ಕಳು

ಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮದ ಮಹತ್ವ

ತೆರೆದ ಪುಸ್ತಕ ಪರೀಕ್ಷೆಯ ವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಮಾಹಿತಿ ಹುಡುಕಾಟ, ಸಂಗ್ರಹಣೆ, ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ, ಸಂಶ್ಲೇಷಣೆ, ಸಮಗ್ರೀಕರಣ, ತರ್ಕ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಕೌಶಲವು ಬಹಳ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಒಳಗಾಗುವ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಕೌಶಲ ಬರವಣಿಗೆ, ಆಲಿಸುವ, ಮಾತಾಡುವ, ಓದುವ ಕೌಶಲ ಎಷ್ಟು ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಸಕ್ರಿಯವಾಗಿರುತ್ತದೋ ಅಷ್ಟು ಅದು ತರ್ಕಬದ್ಧ ಆಲೋಚನೆಗೆ ಸಹಾಯಕವಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು (ಮೂಲಭೂತ ಸಾಕ್ಷರತೆ, ಬರಹ ಕೌಶಲ, ಪ್ರಬಂಧ ಕೌಶಲ, ಲೇಖನ ಚಿಕ್ಕಗಳು ಇತ್ಯಾದಿ ಸೇರಿ ಸಮಗ್ರವಾಗಿ) ಬರಹದ ಕೌಶಲವನ್ನೂ ಇದು ಸಶಕ್ತಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಇಂಥ ಒಂದು ಪ್ರಯತ್ನ ಈಗ ಇರುವ ಭಾಷಾಬೋಧನೆಯ ಪಠ್ಯ ಮತ್ತು ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಕಲಿಕೆ ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಇತಿಹಾಸ, ಭೂಗೋಳ, ಸಮಾಜವಿಜ್ಞಾನ, ಜನಪದ, ಸಾಧುಸತ್ಪುರುಷರ ಜೀವನ ಕಥನ, ಯಾತ್ರಾಸ್ಥಳಗಳು, ಪರಿಸರ, ಸಾಹಿತ್ಯ, ಅದರಲ್ಲೂ ಹಳಗನ್ನಡ, ನಡುಗನ್ನಡ, ನವೋದಯ, ದಲಿತ, ಬಂಡಾಯ, ಮುಸ್ಲಿಮ್, ಮಹಿಳಾ, ಗಡಿನಾಡು ಇತ್ಯಾದಿ ಪ್ರಬೇಧಗಳಿಗೆ, ಮತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವ ಲೇಖಕರಿಗೂ ಜಾತಿ, ಪ್ರದೇಶಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮೀಸಲಾತಿ- ಇವೆಲ್ಲಾ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅದು ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಕೌಶಲಗಳ ಬೋಧನೆ ಮತ್ತು ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ತುಂಬಾ ಗೌಣವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಹತ್ತನೇ ತರಗತಿ ಮುಗಿಸಿ ಹೊರಬರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನಿರರ್ಗಳವಾಗಿ ಮಾತಾಡುವುದು, ಓದುವುದು, ಬರೆಯುವುದು, ಭಾಷಣ-ಸಂಭಾಷಣೆ ಮಾಡುವುದು, ಫೋನ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡುವುದು, ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ಓದು/ ಬರಹ, ಸಂಧಾನ ಕೌಶಲ, ಸಂದರ್ಶನ ಕೌಶಲ ಇತ್ಯಾದಿ ಜೀವನೋಪಯೋಗಿ ಕೌಶಲಗಳನ್ನು, ಮುಂದಿನ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಅನಿವಾರ್ಯವಾದ ಭಾಷಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಇಂದಿನ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕ, ಬೋಧನೆ, ಮತ್ತು ಪರೀಕ್ಷಾ ಕ್ರಮಗಳು ಪೂರೈಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಹೊಸ ಪರೀಕ್ಷಾ ಕ್ರಮಕ್ಕಾಗಿ ಪಠ್ಯಗಳನ್ನು ಬದಲಿಸುವಾಗ ಭಾಷಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ವೃದ್ಧಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಏಳನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ತೆರೆದ ಪುಸ್ತಕ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ತಕ್ಕ ಬೋಧನೆ/ಕಲಿಕೆ ಮತ್ತು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಭಾಷಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಬುನಾದಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಐದನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲೇ ರೂಢಿಯಾಗಿ, ಆರನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಿ, ಏಳನೇ ತರಗತಿಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ರೂಢಿಯಾಗಿರುವ ಬುನಾದಿ ಕೌಶಲವಾಗಿ ಒದಗುವಂತಾಗಬೇಕು.

ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡುವುದಾದರೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮನೆಮಾತಾಗಿಯೇ ನೆರೆಹೊರೆಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿಯೇ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿರುವ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯು ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಸೂಕ್ತ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗುತ್ತದೆ. ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರುವ ಮುನ್ನವೇ ಆಡು ಮಾತಿನ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕರಗತ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ಬುನಾದಿಯಾಗಿ ಬಳಸಿ, ಶಿಷ್ಟ (ಶಾಲಾ) ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡುವ, ಓದುವ ಮತ್ತು ಬರೆಯುವ ಕೌಶಲಗಳನ್ನು ಕಲಿಸುವುದು ಸುಲಭ ಮತ್ತು ಅರ್ಥಪೂರ್ಣ. ಇದನ್ನೇ ಮುಂದೆ ಸಮರ್ಥ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಸಬಲಗೊಳಿಸುವುದು ಸುಲಭ. ಅದರ ಬದಲಿಗೆ ಶಾಲೆಗೆ ಬರುವ ಮುಂಚೆ ಎಂದೂ ಕಿವಿಯ ಮೇಲೆ ಬೀಳದೇ ಇರುವ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೆ ಈ ಕ್ರಮ ನಮ್ಮ ಸರ್ವೇ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತುಂಬಾ ದೊಡ್ಡ ಅನ್ಯಾಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಭಾಷೆಯನ್ನೂ ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಕಲಿಯಬೇಕು, ಅದಿನ್ನೂ ರೂಢಿಯಾಗುವ ಮುನ್ನವೇ ಅದೇ ಅರೆಬೆಂದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸಬೇಕು ಎಂದರೆ ಇದು ಯಾವ ತರ್ಕ? ಹೀಗಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮದ ಪ್ರಚಾರಕ್ಕೂ ಇದು ಪೂರಕವಾಗಬಹುದು.